

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Άθήναις φρ. 15. — Έν δε τρι; έκασχ. φρ. 16. — Έν τφ έξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΛΟΓΟΣ

ΤΟΥ ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ ΠΟΡΟΥ ΔΟΥΖΙΝΑ

περί καταργήσεως του όρκου και αναθεωρήσεως του Συντάγματος.

Έχομεν επί τέλους και οι Έλληνες τον Βραδλάφ μας! Ο φιλελεύθερος αντιπρόσωπος της Νόρθαμπτων πρό διετίας άρνηθείς ως άθεος να δώση όρκομωσίαν βουλευτου, έγέννησε φοβερόν σκάνδαλον έν τφ άγγλικφ κοινοβουλίω, σκάνδαλον τό όποιον άκούη και τώρα είναι έν τφ άκμή του, διότι οι μόν της Νόρθαμπτων εκλογείς δεν έννοούν να τό κουνήσουν από τον άγαπητόν ρήτορά των Βραδλάφ, ή δε πεισματάρικη Βουλή των Κοινοτήτων δεν έννοεί να δεχθί άθειον άνθρωπον εις τους κόλπους της, μολονότι έννοούντα τώρα να όρκισθί. Πρό δύο ακριβώς εβδομάδων ο Βραδλάφ έγέννησε φοβερόν σκάνδαλον, τό όποιον έκαμε να τφ χάση και αυτός ο Γλαδστων. Και παρά τήν συνήθειαν των άρχηγών των κομμάτων δεν εξήνεγκε γνώμην ιδικήν του, άλλ' άρησε τήν Βουλήν να κάμη ό,τι θέλει, επιτρέψας τον αντίπαλόν του Νόρθκοτ να ήγεμονεύση τή ήμέρα εκείνη φιλελευθέρων τε και συντηρητικών. Ο Βραδλάφ βλέπων ότι και πάλιν εκλεγθείς αντιπρόσωπος της Νόρθαμπτων κινδυνεύει να μείνη έξω του νυμφώνος ή μάλλον του άνδρώνος, έξάγει ήσυχα ήσυχα εκ του έσωκωρδίου του μικρόν Ευαγγέλιον, και μεγαλοφώνως όρκίζεται επ' αυτόυ μόναχος του. Είτα δε πάλιν μετά πρωτοφανούς ήρμείας επανέρχεται εις τήν θέσιν του. Αί άγγλικαί συνειδήσεις ταρασσονται όλοι δια μιξ φωνάζουν: Ντροπή! Ντροπή! (Shame!) Ο Νόρθκοτ έγείρεται, προτείνει τήν αποπομπήν του ήτις και γίνεται δεκτή δια κραταιάς ψηφισμοίς.

Τί με τόυτο; Ο άκμάκτος Βραδλάφ επανέρχεται εις

τήν Νόρθαμπτων και οι άκμάκτοι Νόρθαμπτατοι τον εκλέγουν πάλιν βουλευτήν, υπερτερήσαντα του συντηρητικου αντιπαλου του κατ' πολλάς ψήφους.

Η Έλληνική Βουλή δεν ήτο δυνατόν να καθυστερήση και ως προς τόυτο της άγγλικής συναδέλφου της. Ο κ. Δουζίνας εξήλεσε δόξαν Βραδλάφ. Και δεν ήτο δυνατόν να μιμηθί άλλος τον άγγλον επαναστατην ή τό επαναστατικώτερον όλων των πνευμάτων, ο βουλευτής Πόρου.

Ανάγνωτε τήν ιδιόφρουθμον άγόρευσιν του κ. Δουζίνα, να ιδήτε πόσον βαθέως σκέπτεται ή ιδιόφρουθος κεφαλή του. Έσυνειθίσκαμεν έν Ελλάδα; τους όλίγον ιδιοτροπούς να τους περνούμε για τρελλούς και με μίαν ευφρολογίαν ή έν σκώμμα να τους ζευπερδεύωμεν. Αλλ' ήμεις οίτινες ποθοῦμεν να έγκαθιδρύσωμεν δικαιοσύνην εις όλα, μεθ' όσης δυνάμεως αγωνιζόμεθα να άνκαλύψωμεν τους κενούς τας φρένας και τήν καρδίαν, μετά της αυτής έννοοῦμεν να εξείρωμεν τους έχορτας κάτι τι εις τό κεφαλή των. Μετά πόθου επιδιώκομεν τους τύπους, τους πρωτοτύπους, όπως μετ' άνήδικς αποφεύγομεν τους κοινοτύπους, τους αντιγραφείς.

Ο,τι χαρακτηρίζει τον κ. Δουζίναν είναι ή πλήμυρα των ιδεών, των λέξεων και των περιόδων, έντός της όποις ένίοτε νουαγει, προκαλών δικαίως και ιλαρότητα. Πάσχει ειδός τι διανοητικής συμφορήσεως. Αλλ' σκέπτεται πάντοτε όρθα και περιβάλλει εκάστοτε με νέον φως τα ζητήματα. Είναι ρωμαλέος αγωνιστής της πρωτοτυπίας και παρυσιάζει μετά θάρρους γυμνήν τήν αλήθειαν, ήτις τρέπει εις φυγήν ή εις προσποιητήν περιφρόνησιν τους δειλους.

Αί περί του Συντάγματος ιδέαι του, όσον παράδοξοι και αν ραίγωνται, είναι κατ' βάθος όρθαί· αι δε περί της γαλλικής επαναστάσεως σκέψεις του προκαλοῦσι εκπλήξιν δια τό τώσω αληθές αυτών.

Με τον κ. Δουζίναν θα ενασχοληθώμεν προσεχώς πλειότερον.

Δουξίνας.—Καλούμαι νὰ ἐκπληρώσω μίαν δικτύωσιν ἐν τῷ Συντάγματι καθιερωμένην καὶ λαμβάνω τὸν λόγον ἐπὶ τῆς διατύπωσός ταύτης, οὐχὶ ἵνα προκαλέσω σκάνδαλα ἐξ ἐκείνων, οἳ ἐπὶ παρομοίαις στιγμαῖς ἀπαντῶμεν εἰς ἄλλα κοινοβόλια, ἀλλ' ἀπλῶς καὶ μόνον, ὅπως δώσω εἰς τὸ ἔθνος τὸ ἑλληνικὸν καὶ συνῆμα καὶ εἰς ὅλα τὰ λεγόμενα συνταγματικὰ Κράτη ευκαιρίαν ὅπως λάβωσι μίαν σημείωσιν προωρισμένην νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν μέλλοντα βίον τοῦ ἔθνους καὶ εἰς διαφύλαξιν τῆς λεγομένης ἐπιστήμης τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου.

Κύριοι, ὅταν λέγωμεν δικτύωσιν, δὲν ἐννοοῦμεν οὐσίαν, ἐν ἀπλουστεραῖς λέξεσιν εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον λέγομεν: διὰ τὸν τύπον τὸ πρῶγμα εἶναι ἄλλο. Ἄλλ' ἐγὼ θέλω τὸν ὄρκον οὗ τύπου ἀλλ' οὐσίαν, πράγματι: τίς ἐξ ὑμῶν ἀγνοεῖ ὅτι ὁ ὄρκος κατὰ παράδοσιν ἀπὸ ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς εἰσῆλθῃ εἰς τὴν νομοθεσίαν, εἴτε περὶ δημοσίου δικαίου, εἴτε καὶ ἰδιωτικοῦ, καὶ κατὰ συνέπειαν εἶναι ὁ ἄξων ἐφ' οὗ ἐδράζεται πάσης καὶ πολιτεολογικῆς καὶ ἰδιωτικῆς δικαίων ὑπηρεσίας ἡ ἐξελίξις καὶ λειτουργία; Ἄλλ' ἐν ἀμφοτέροις τούτοις ἀπαντᾷται ἡ ἐξυπηρέτησις ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς ἀδικτηρησίας. Εἰς ὅλας τὰς ὁρκομοσίας ἐρευνήσατε, καὶ ὑπάρχει ἡ ἐπιτορία. Ἐὰν π. χ. ἔχωμεν εἰς τὰ δικαστήρια τὸν ὄρκον, ὁ ὄρκος καὶ ἐν αὐτοῖς καὶ ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιπτώσει, ἐὰν τηρῆται ὡς τύπος, δὲν χρησιμεύει ὡς οὐσία. Ἐν γένει δὲ ὁ ὄρκος δὲν ἀπεδείχθη εἰμὴ ὡς ζήμια τῶν ἀγαθῶν καὶ χρηστῶν ἀνθρώπων, εἰς ἐπικουρίαν δὲ τῶν πονηρῶν· οἱ πονηροὶ παραβιάζον τὸν ὄρκον· οἱ ἀγαθοὶ συναναγκοῦν καὶ μετ' αὐτῶν καὶ ἡ ἀλήθεια, ἡ ἀλήθεια ἐξουθενοῦται. Κατὰ συνέπειαν ἐν καιρῷ τῷ δέοντι ἐπιφυλάσσεται ἵνα υποβιάζω τῇ Βουλῇ μελέτην εἰς σκέψιν περὶ τῆς καταργήσεως τοῦ ὄρκου. Εἶναι οὗτος λόγος εἰς ἀποτρέπων με ἀπὸ τῆς προκειμένης ὁρκοδοσίας. Ἄλλ' ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι λόγοι, εἰδικοί, συγκεκριμένοι, οἵτινες ἐπιβάλλουν τὴν ἀποβολὴν τοῦ ὄρκου, ὡς ἔχει ἐν τῷ Συντάγματι. Τὸ Σύνταγμα, κύριοι, εἶναι συμβόλιον ἢ τύπος συμβολαίου ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια ἡ νομικὴ ἐπιστῆμη κηρύσσει αὐτοδικαίως ἀκυρὰ καὶ ἀνίσχυρα, καθὼ συνεπάγοντα ὑποστολὴν τῆς προσωπικότητος ἡκετέρου τῶν συμβαλλομένων, τοῦ ἑτέρου σκυλλεύοντος τὸν ἕτερον· εἶναι λεοντεία συναλλαγῆ, καὶ ἔγω ὑπ' ὅψιν τὸ ἕλλ. Σύνταγμα ἢ καὶ ἄλλων ἀριστουστάτων κρατῶν. Ἐὰν ὀρκίζομεθα νὰ σεβασθῶμεν αὐτὸν τὸν τύπον, σεβόμεθα τὸ Σύνταγμα, αὐτὸ κατ' οὐσίαν τὸ ἐπικρίνομεν, διότι εἶναι ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια ἐπιβάλλουσιν εἰς τὸ ἕτερον τῶν συμβαλλομένων μερῶν ἀπκλωτρίωσιν τῆς αὐτοβουλίας ἢ καθὼς λέγουσιν οἱ Ῥωμαῖοὶ μίαν *Capitis diminutio*· εἶναι ἡ ὑποστολὴ τῆς προσωπικότητος διὰ τὸν κυρίαρχον λαόν ἢ μείωσις τῶν ἀναφαιρέτων δικαιωμάτων τοῦ ἐλευθέρου καὶ ἐκ τούτων αὐτῶν ὡς πρὸς τὸν ἀντικαθήμενον συμβαλλόμενον, εἶναι ἐπὶ μισθῷ περιόφεις δικαιωμάτων εἰς πρόσωπον ἐστερημένων αὐτῶν· δεύτερον ἀρυσικόν, ὅτι τὸ συμβόλιον αὐτὸ καθορίζει περὶ ἀδιότρητος εἰς τὸ ἀπειρον ὑποχρεοῖ καὶ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον· τοὺς ζῶντας καὶ μὴ ἐλθόντας ἐπὶ γῆς ὑποχρεοῖ γενεὰς γενεὰς εἰς ἐκείνην τὴν δουλείαν τὴν ἀπεκδύουσαν τῆς αὐτοβουλίας καὶ αὐτοκυριαρχίας. Ναι, ἐννοῶ τὰ κατόπιν ἐπαναστάσεως Συντάγματα πρὸς δυνάστην ἀπογυμνούμενον δι' αὐτῶν μέρους τῆς τῆθενου καὶ περιβάλλοντα τὸν λαόν· εἶναι ἀλήθης σύμβαιος, συνθήκη περιστολῆς τῶν ἀρυσικῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐξουσιαστικῆς αὐτοκυριαρχίας ἐπὶ λαοῦ δούλου, λαοῦ ὑπηκόου.

Ναι, ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις εἰσῆγαγε τοιαῦτα συμβόλια, ἀλλ' ὁ μετὰ τοῦ λαοῦ συμβαλλόμενος ἐστηρίζετο ἐπὶ ἱστορικῶν δικαιωμάτων κατακτήσεως προπατορικῆς· οἱ πρόγονοὶ τοῦ ἔλεγον *l'état c'est moi*: ἦσαν κτήτορες τῆς Γαλλίας, τόσον πολὺ δούλης, ὥστε καὶ τὰ ἀνθρώπινα δίκαια ἐγχευάσθη ν' ἀνακηρύξωσιν ἐμφυτὰ ἐαυτοῖς οἱ Γάλλοι ὅπως διακριθῶσιν ἀπὸ τὰ κτήνη· φαντασθῆτε κατὰστασιν ἔθνους τότε πρῶτον ἀγνωρισθέντος ὡς ἀλομελείας ἀνθρώπων καὶ οὐχὶ κτηνῶν· τὸ τοιοῦτο συμβόλιον ἢ Σύνταγμα τὸ ἐννοῶ εἶναι ἐπαναφορὰ τοῦ δικαίου εἰς τὴν φυσικὴν κατὰστασιν τοῦ λογικοῦ ὄντος.

Πρόεδρος. Αὐτὸς εἶναι ὁ ὄρκος σας; εἰλάτε εἰς τὸ συμπέρασμα.

Δουξίνας. Παρακαλῶ, καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη, ἐκτός τῶν ἀριστουστάτων ἀυτελευθέρων, ὅταν καθιέρωσαν τοιαῦτα Συντάγματα, ἦσαν ἔθνη δούλα. Βεβαίως, ἐννοῶ Σύνταγμα μετὰξὺ Σουλτάνου καὶ Ἑλληνισμοῦ πρὸ τοῦ 1821, ἀλλὰ τὸ ἐνεργῶς εἶναι ἔργον ἢ ἀνηλικῶν ἢ μωρῶν. Ταῦτα ὅσον διὰ τὸν τύπον τῶν συμβολαίων τοῦ λεγομένου συντάγματος ὑπὸ τὴν ἐξωτερικὴν αὐτοῦ ἐποψίν· ἀλλὰ καὶ οὐσιαστικῶς ἐνέχει σαφέστερας διατάξεις, περὶ ὧν ἄλλοτε γενήσεται λόγος, καὶ ὧν ἐνεκα καθίσταται κατ' ἐμὲ ἀναπόδραστος ἡ ἀνάγκη τῆς μελέτης περὶ τοῦ πρακτέου, ἢ ἔστω ἀναθεωρήσεως αὐτοῦ, περὶ ἧς ἐν τούτοις ἐγένετο ἐν τῷ Συντάγματι μνεμία, ὡς περὶ πράγματος ἀδυνάτου. Καὶ διὰ τὴν διὰ παραδείγματος κατανόησιν τῆς τοιαύτης ἀλόγου θέσεως, ὑποθέσατε ὅτι ἀντὶ Συνταγματικοῦ χάρτου συνετάσαστο γεωγραφικὸς χάρτης καὶ ἀπηγορευετο ἡ τούτου ἀναθεώρησις· ἀλλ' ἐπροώθευσεν ἡ ἐπιστήμη ἐγείναν ἀνακαλύψεις νέων νήσων, σκοπέλων, ὑφάλων ἢ ναυτιλία προσκόπτει, ναυαγεῖ, ἀδιάφορον· ὁ χάρτης δὲν δύναται νὰ διορθωθῆ· ὀφείλεται τυφλῇ αὐτῷ ὑπακοῇ ἔναρκος. Ἀνασκόπησατε ἐγώϊσμον, φαντασίαν εἰς τοὺς συντάκτας! Ἐνόμισαν ὅτι κατεῖχον τὸ ἄκρον ζῶτον τοῦ ἐπιστητοῦ· ἐνεῖχον ἐν ἐαυτοῖς πᾶσαν πρῶτον τοῦ ὄρθου λόγου ἐν τῷ ἀνθρώπῳ· ἡ ἐπιστήμη εἶχεν εἶπει τὴν τελευταίαν τῆς λέξεως καὶ πέραν ἐκεῖθεν ἤγειε ὁ ὄριζων τῆς πρῶτον τοῦ ἀνθρώπου πνεύματος! Διδακτικὴ ἐπαρσις, ἡ πλάνη καλλίον δὲν ἔχει σταθμὸν τὸ μέλλον· εἰμὴ ὅσον ἐπιτρέπει ὁ περιστροφικὸς δεσμὸς περὶ τὸν πᾶσαλλον τοῦ Συντάγματος. Ἐπὶ τοιούτων λοιπὸν λόγων στηριζόμενος ἐννοῶ, ὅτι ὁ πρῶ ἡμῖν διδόμενος ὄρκος ἔχει τὸ μὴ ὀρθόν. Ἄλλὰ καὶ οἷοςδήποτε ἄλλος ὄρκος εἶναι, ὡς προείπον, ἀσυντελής, διότι οἱ ὀρκιζόμενοι ἀγνοοῦμεν δυστυχῶς τὰ στοιχεῖα τοῦ ὄρκου. Οὐδαμῶς διδασκόμεθα τί ἐστὶν ὄρκος. Διὰ νὰ ὀρκισθῶμεν ἐρωτώμεθα εἰσὶα χριστιανός; μάλιστα, καὶ ἔχομεν μόνον τὸ νηπιακὸν βῆπτισμα τὸ διὰ τοὺς χριστιανούς, ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ἄλλα ἀκόμη τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἐὰν πρέπει νὰ ὀρκισθῶ ἐπὶ τῆς ἱερῆς ταύτης βίβλου τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, δὲν ἀρκεῖ νὰ λέγωμαι χριστιανός, ἀλλ' ὀφείλω νὰ παράσχω πιστοποίησιν ὅτι ἐκπλήρω τὰ ἔργα τοῦ χριστιανισμοῦ. Τίς δὲ γνωρίζει ποία εἶναι ἡ σημασία τοῦ χριστιανισμοῦ; (ὄρυθος). Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἀπέτυχεν ἡ ἔρχομασις. Καταλήγων ἐρχομαι, κύριοι, ἐπὶ τὸν ἐπικείμενον ὄρκον. Πρῶτικα, κύριοι, νὰ ὀμώσω πίστιν εἰς τὴν Πατριδα; Μάλιστα· ὑπακοὴν εἰς τὸ Σύνταγμα; Ὁχι, διότι ἡ μὲν πίστις εἶναι πρῶτος, ἡ δὲ ὑπακοὴ δεσμὸς, δουλεία, καὶ δουλεία εἰς πολιτεολογικὸς σκλαυικισμὸς ἀνευ ἐλπίδος ἀπελευθερώσεως. Δι' αὐτούς τοὺς λόγους ὑποβάλλω εἰς τὴν Βουλὴν ὑπὸ σκέψιν, ἐὰν δύναται νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ μὴ ὀρκισθῶ.

Πολ.λοι. Πῶς εἶναι δυνατόν αὐτό;

Πρόεδρος. Βεβαίως δὲν δύνασθε παρὰ νὰ ὀρκισθῆτε. Δ' Ἐπειδὴ ἐγὼ ἔγω ἀποστολὴν καὶ θέλω νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐντολὴν τῶν ἐκλογῶν μου, δὲν δύναμαι παρὰ νὰ ὀρκισθῶ, μετὰ τὸ σημειωθῆν προκινάχουσα τοῦ μέλλοντος.

(*Προσελθόντος τοῦ ἱερέως ὀρκίζεται ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὁ βουλευτὴς κ. Δουξίνας τὸν νεοομιλένον ὄρκον*)

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ὁ κ. Ν. Ι. Δημαρᾶς, συστήσας ἄρτι γραφεῖον δικηγορικὸν μετὰ τοῦ κ. Δ. Παπαμιχαλοπούλου, εἶχεν ἀνάγκην νὰ τὴν μεγαλώσῃ ὅσω τὸ δυνατόν περισσότερο τὴν βραχεῖαν ἀγόρευσιν—ἀν ἦτο ἀγορεύσις καὶ δὲν ἦτο ψέλλισμα—τοῦ συντρόφου του ἐν τῷ Πλημμελειοδικεῖῳ κατὰ τὴν δίκην Σιοῦμαν. Ἡμεῖς ὅμως δὲν εἶχομεν κανὲν συμφέρον νὰ τὴν μεγαλώσωμεν, διότι δὲν εἴμεθα σύντροφοι τοῦ συντρόφου του. Καὶ ἀφοῦ ἐδημοσιεύσαμεν σύνοψιν τῆς λαμπρᾶς ἀγορεύσεως τοῦ κ. Μπουφίδη, ἡ ἀξίωσις τοῦ κ. Δημαρᾶ ὅπως μὴ καὶ λέξιν ἀποκόψωμεν ἐκ τῶν ψελλισμάτων τοῦ συντρόφου του, εἶναι πολὺ συντροφικὴ ἀξίωσις. Ἄλλὰ καὶ τὴν φιλανθρωπικὴν αὐτὴν διάθεσιν νὰ εἶχομεν, δὲν θὰ ἠδυνάμεθα, διότι ὁ σύντροφός του δειλιῶν ὡς πρωτάρχης δὲν ὠμίλει, ἀλλὰ ἐτραυλίεν. Ἀνεγράψαμεν ὅμως τὸ πνεῦμα τῶν συλλαβισμάτων του καὶ μόνον ἡ σχολαστικὴ διάνοια τοῦ ἐπικριτοῦ μας ἠδύνατο νὰ εὖρη δηλητήριον εἰς τὰς λέξεις μας. Ὁταν ὁ πατήρ του ἐπολιτογράφει τὸν Σιοῦμαν, αὐτὸς ἔγραφε ἐκεῖνα· σημαίνει ὅτι αὐτὸς δὲν εἶχε δημοσιεύσει ἀκόμα τοὺς λιβελλοὺς του· καὶ ὅτι ὑπὸ τὴν ἐποψίν αὐτὴν ἡ πολιτογράφησις ἦτο ἀθῶα, ὅσον δὲν ἦτο ἀθῶα ὑπὸ ἀλλὰς ἐπόψεως. Ἡμεῖς νὰ δηλητηριάσωμεν νέον ὡς τὸν σύντροφον τοῦ κ. Δημαρᾶ; Πρὸς τί; Διὰ νὰ στερηθῶμεν τῶν συγγινήσεων ἐκ τῶν κτημάτων τοῦ Παργαυσοῦ περὶ τῆς εἰς Βόλον καθόδου του;

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Τὴν ἀπαλλαγὴν μας ἀπὸ τοῦ διπλοῦ γόνου τῆς Κύπρου καὶ τῆς Καλαμπάκας πρέπει νὰ μᾶθητε ὅλοι οἱ μεριμνῶντες περὶ τῆς ἱερότητος τῆς Βουλῆς ὅτι τὴν ὀρεῖλομεν εἰς μόνον τὸν κ. Δηλιγιάννην, ὀργισθέντα κατὰ τοὺς μὲν ἐγκαντίον τῶν κομμουνδουρικῶν ὡς ψηφισάντων τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐκλογῆς τοῦ κ. Ζαίμη, θέλοντα κατὰ τοὺς ἄλλους νὰ φαίνεται ὑπέρμαχος τῆς νομιμότητος, τὴν ὅποιαν ὅμως νομιμότητα εἶχε λησμονήσει καὶ κατὰ τὴν ἐκλογὴν Ἀδάμαντος καὶ κατὰ τὴν ἐκλογὴν Βάλτου.

Ἄλλ' ἀδιάφορον! Δὲν εἶναι πολὺ εὐάρεστον νὰ γνωρίζῃ τις τὰ κινουντα τὸν κ. Δεληγιάννην ἐλαττήρια. Ἡμεῖς λαμβάνομεν μόνον τὸ γεγονός ὅτι αὐτὸς διὰ τῶν ἐννέκ ψήφων του ὑπεδοήθησε τὸν κ. Τρικούνην, ὅπως μὴ ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογῇ συναδέλφον καὶ τὸν κ. Σιβιτανίδην ἀκόμα, ἀφ' οὗ τόσοι τρικουπικοὶ ἐδεδεάσθησαν ἀπὸ τὴν κακοήθην ἐνέργειαν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ταραζαντος καὶ θωπεύσαντος παντοιοτρόπως γῆν καὶ θάλασσαν ὅπως διὰ μίαν βουλευτικὴν ἔδρα, μεθ' ἧς κύριος οἶδε τί οικονομολογικοὺς συνδέσμους εἶχε συμπλέξει, σω-

θῆ ἐκ τοῦ οικονομικοῦ ναυαγίου ὅπου τὸν ὠθεῖ ἡ ἀτάκτα σῆμας δημοσιογραφικὴ του πορεία.

Καὶ τώρα ἐνθυμούμεθα τὰς περιέργους πληροφορίας ἧς ἐλάβομεν περὶ τοῦ ἀγρυπτικοῦ τρόπου δι' οὗ ὁ Σιβιτανίδης ἐξηπάτησε τοὺς ἀγαθοὺς κατοίκους τῆς Καλαμπάκας. Κυρίως ἐφρόντισε νὰ περνεῖ ἐκεῖ ὡς ἐκατομμυριούχος. Κατώρθωσε νὰ ἔχῃ τέσσαρας πέντε ὑπηρέτας, ἄλλους μὲ βελάδας, ἄλλους μὲ καταχρύσους φουστανελλάδες. Αὐτὸς δὲ ἐπρομηθεύθη περιεργὸν ἐπεנדύτην, ἐφ' οὗ προσήραψεν μεγάλα κατὰχρυσα κομβία καὶ ἐπιδαίνων ἐνὸς κουπεῖ ἔκαμεν τὸν γύρον διὰ τῆς πόλεως. Οἱ ὑπηρέται αὐτοῦ παρεμύουον κατ' ἀποσπάσματα εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ εἶχον λάβει διαταγὰς ἅμα βλέπῃσι τὸν Σιβιτανίδην διερχόμενον νὰ τὸν προσκυνῶσιν ἐδαφιαίως. Συγχερόνας ἔδωκεν ἐνταῦθα ἐντολὴν νὰ τοῦ στέλλουν συχνὰ πυκνὰ τηλεγραφήματα μὲ παραδόξους ὑπογραφὰς, διὰ νὰ φαίνεται ὅτι ἔχει σχέσεις μετὰ μεγάλων προσώπων. Ἐν γένει ἐπαίξε ρόλο τυχοδιώκτου τοῦ Πῶλ δὲ Κῶκ καὶ μόνῃ ἡ προστασία τοῦ κ. Μανδαλοῦ ἐμπόδισεν ὥστε ἐξέλθῃ ὁ Σιβιτανίδης ἐκ τῆς Βουλῆς ἐν μέσῳ τῶν φαιδροτέρων γελῶτων καὶ τῆς ἱλαρωτέρας περιφρονησεως.

Εἰς τὴν προχθεσινὴν συνεδρίαν ἐλέχθη ἡ πρώτη βερβῆ λέξις τῆς παρούσης συνόδου, προκειμένου περὶ τῆς συζητήσεως τῆς ἐκλογῆς Κυνουρίας, ὑπὸ τοῦ βουλευτοῦ Ἐβρυτανίας κ. Βουλπιώτου, μνημονεύσαντος καὶ ἐνὸς ἄλλου προηγουμένου.

- Ὁ κ. Σταίικος τὸν ἠρώτησε:
- Δὲν τρομάξετε νὰ παραβάτε τὴν Βουλὴν αὐτὴν μὲ ἐκείνην τοῦ 1874;
- Δὲν τὴν παραβάλλω μὲ τὴν τοῦ 1874, ἀλλὰ μὲ τὴν τοῦ 1875.
- Μὴ δὲν φοβεῖσθε νὰ κἀμντε τὴν παραβολὴν αὐτὴν, ἐπέμεναν ἐρωτῶν ὁ κ. Σταίικος.
- Ὁχι, διότι εὐρίσκω πολλὴν ὁμοιότητα μετὰξὺ τῶν δύο.
- Ἡ Βουλὴ τοῦ 1875 ἦτο ὡς γνωστὸν ἡ Βουλὴ τοῦ **Εἰδικοῦ Δικαστηρίου.**

Χαίρομεν πολὺ βλέποντες τοὺς πλείους τῶν βουλευτῶν τῶν νέων ἐπαρχιῶν ἀποτελοῦντας ἰδιαίτερον σύνδεσμον, περὶ τοὺς εἰκοσιπέντε περίπου, καὶ συνεργουμένους τακτικῶς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ πρεσβυτέρου πάντοτε, ἄλλοτε μὲν τοῦ κ. Ἰσχυράχου, ἄλλοτε τοῦ κ. Καραϊσκάκη, καὶ ἄλλοτε ὑπὸ τὸν κ. Στεφανίδην. Συνέρχονται καθ' ἑβδομάδα, ἐπίστε δις τῆς ἑβδομάδος καὶ συσκέπονται περὶ τῶν ἰδιαίτερων πραγμάτων τῶν πατριδων των, ἀκόμα καὶ τῆς ἐν τῇ Βουλῇ πολιτεύσεως των ἢ μὴ εἶπωσιν: Διὰ τί αὐτὸς ὁ ἰδιαίτερος σύνδεσμος; Διὰ τί αὐτὸς ὁ ἰουδαϊσμός; Διὰ τί καὶ οἱ Πατρινοὶ δὲν ἀπαρτίζουσι ἰδιαίοντα συνασπισμὸν καὶ οἱ Κερκυραῖοι καὶ οἱ Ἐβρυτάνες; Ἐὰν ἡ εὐκοσμία τοῦ Κράτους ἦτο ἐξησφαλισμένη, ἡμεῖς πρῶτοι θὰ προσβάλλομεν τὰς ἐρωτήσεις αὐτάς· ἀλλ' ὑπὸ Κομμουνδούρου Κυβερνήτην καὶ ὑπὸ μέλλον ἀγνωστον, ἐν καταστάσει παρηγμάτων καθ' ἣν τὸν κ. Χατζόπουλον καὶ τὸν κ. Λυμπεράκην ἀντικαθίστῶσιν οἱ κακοθέστεροι καὶ ἀτιμώτεροι τῶν χωροφυλάκων, οἱ Θεσσαλοὶ πρᾶπτουσι καλῶς συνασπιζόμενοι, ἀποπειρώμενοι ν' ἀποτελέσωσι δύναμιν καὶ ἀνακλιμαχίαν περὶ τὴν προστασίαν τοῦ τύπου των.

ΒΟΥΛΗ

Τετάρτη—24 Φεβρουαρίου,

Περί τήν 3 παρά 10' μ. μ. ὥραν ὁ γηραιός προεδρεύων, ἔκρουσε τὸν κλητήριον κώδωνα ἀναγκάζων εἰς διάλυσιν τοὺς κατ' ἰδίαν καὶ οἰνεὶ οἰκογενειακοὺς τῶν κκ. βουλευτῶν κύκλους, ἀφ' ὧν ἐγὼ πολλάκις ἀνῆρτησα τὴν τύχην αὐτῆς τῆς τύχης τοῦ ἔθνους.

Ἐπεκυρώθησαν τὰ πρακτικά. Ἐπὶ τοῦ βήματος βλέπω τὸν Τζάννη· συμπεραίνω ὅτι ὠμίλει, ἀφοῦ μόνον ἐχειρονόμει.

Καὶ ὅμως ὀλιγώτερον ἐνόησα κατόπιν τὸν Πικουλάκη, διότι οὔτε ἐχειρονόμει· εὐτυχῶς προεγνώριζα ἤδη τὸ θέμα καὶ τῆ βοήθειά μᾶλλον τῶν ὀφθαλμῶν ἐσυμπέρανα γνωστὴν ἐνστάσιν τοῦ κατὰ τῆς ἐκλογῆς Οἰτύλου, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἄλλους, πλὴν αὐτοῦ, τρεῖς ἐπιτυχόντας.

Ἡ μόλις μέχρι τῆς βίνος τοῦ διήκουσα φωνὴ τοῦ Πικουλάκη μ' ἔκαμε παρ' ὀλίγον νὰ ζηλεύσω καὶ αὐτὸν τὸν μηδὲν—πλὴν τοῦ φωνητικοῦ τοῦ *ζουριὰ*—ἔχοντα τὸ ζηλωτὸν Δημητρακάκη τὸν Χραπακράπαν, νοηλῶς ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῶν βάθρων τοῦ βήματος, μετὰ τὴν κερπυλὴν κεκλιμένῃ ὡσανεὶ **ἐδιαδάξεται**, ἐνῶ μόνος ὁ πρῶτος ὑπουργὸς τοῦ πολέμου βουλευτῆς Οἰτύλου ἠδύνατο νὰ κρατῆ μαθητικὰς σημειώσεις.

— Καὶ ὅμως;
Ὁ Πικουλάκης ἐξηκολοῦθει μετὰ τὴν ἀξίωσιν ὅτι ὠμίλει μέσα του.

Ἐπὶ τέλους ἐτελείωσε· τὸ ἐνόησα ἐκ τοῦ πύλου τοῦ, τὸν ὅποιον πρὸς στιγμὴν ἐνόμισα ὅτι θὰ τὸν ἐρριπτεν ἀντὶ χειροκροτοῦ κατὰ πρόσωπον τοῦ ἀντιπάλου τοῦ· ἀλλ' ἤτο μόνον ῥητορικὸν σχῆμα.

Ἐπὶ τὸ βῆμα Μζυρομηγάλης ὁ ἐρυθρὸς, τοῦ ὁποίου καὶ ὁ λόγος, καθὼς καὶ ἡ μορφή του, εἶναι δριμύς, ὡς κονιὰν χιλίων ἀστέρων, ἔχων τὸ πλεονέκτημα διὰ τῆς εὐήχου ὡς ἀλπιγγὸς φωνῆς του καὶ τῆς ἀνασπάσεως τῶν κεραιῶν τοῦ μύστακος τοῦ νὰ παρέχη εἰς τὰ γεωργικὰ χειροκροτήματα δικαίως προκλήσεις, ὥστε νὰ μὴ παριστάμεθα πρὸ τοῦ γελοίου θεάματος τοῦ νὰ χειροκροτῆται ὁ βῆξ τοῦ ἀρχιγεωργοῦ πρωθυπουργοῦ.

— Οὐδέποτε, λέγει, ἡ ἐκλογὴ Οἰτύλου προσεβλήθη ἀπὸ τοῦ 1862· καὶ ἰδοὺ εἰς ἰσχυρότατος λόγος ἐπικυρώσεως· ἔχετε παράπονον; ἐγὼ συμφωνῶ. Ἀφοῦ ἀκόμη ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Γεωργίου ἡ Οἰτύλος δὲν ἠτύχησε νὰ ἰδῆ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἐξῶ, δὲν δύναται νὰ γείνη τοῦτο ἐπὶ τῆς «πλειοψηφίας» Τρικούπη τοῦ **Ἐκουμπιστοῦ**.

Καὶ ἡ ἐκλογὴ Οἰτύλου ἐπικυροῦται δι' ἀνασπάσεως.

Οἱ εἰπόντες ὅτι ἀγάλλ' ἀγάλλια θὰ περάσῃ καὶ ἡ φούρια τῆς Ἀντιπολιτεύσεως εἰς τὰς προγραφὰς δὲν εἶχον ἄδικον. Ἴδου ὅτι καὶ ἡ Οἰτύλος, ἡ ὡς μέλλουσα Πλευρά τῆς πολιτικῆς διαμάχης προκηγελλομένη, παρῆλθε μετὰ μόνον ὀλίγον Πικουλάκη καὶ ὀλίγα ποτήρια κονιὰν

Μζυρομηγάλη· καὶ μάλιστα μετὰ χειροκροτήματα καὶ ἐν στόμα γεωργικόν, ἀγωνιζόμενον νὰ ζητωκραυγήσῃ.

Ὁ Αμυράδης δὲν ἀμυριβάλλομεν πλέον ὅτι εἶναι ὁ μέλλων Πρόεδρος. Τὸν εἶδα καταδεικνύοντα ἐκάστοτε εἰς τὸν προσωρινὸν τοιοῦτον τὴν ἀνάγκην νὰ κρούσῃ τὸν κώδωνα.

Μετὰ ὀλίγον Τζάννη καὶ ὀλίγην ἀλάτσαν Γρυπάρη ἐπέβρασε καὶ ἡ ἐκλογὴ Πατρῶν μετὰ τὸν Ἀγγελῆ τῆς, ὅσον καὶ ἂν τὸν ἤθελεν ὁ πρῶτος μικρότερον τοῦ ἐκυτοῦ τοῦ, ἀφοῦ ἤδη εἶχον προπεράσει ἡ τῆς Ὀλυμπίας, Ὀρους, Πάλλης, Παζῶν καὶ Περνασσίδος.

Ἐπὶ δὲ τῆς ἐκλογῆς Πυλίας, Μισυρλῆς ὁ στρογγυλός, μετὰ θάρρους πολλοῦ—διὰ πρῶτην φοράν—καὶ πλειοτέρας τῆς κόμης τοῦ ὑποψύσεως ἀπὸ τοῦ βήματος, ὡμολόγησεν ὅτι δὲν κέκτηται τὴν νόμιμον ἡλικίαν, ἀλλ' ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ ὑπκούσῃ εἰς τὴν θέλησιν τῆς ἐπαρχίας τοῦ καὶ ἀπέρχεται, λέγει, εὐχόμενος τὰ βέλτιστα πρὸς ἐνδοξασίαν τῶν ὑπὲρ Πατρῶν ἐργασιῶν, καὶ ἀπέρχεται ἐν μέσῳ χειροκροτημάτων καὶ ἐπευφημιῶν καὶ ἀπὸ τὰς δύο πτέρυγας. Τοιαύτη ἐξοδος ἀξίζει χιλίας εἰσόδους.

Κατόπιν ἐπικυροῦνται ἀνευ ἀντιρρήσεως αἱ ἐκλογαὶ Σάμης, Σκοπέλου, Σπετσῶν καὶ Σύρου, ὡς παρεντιθεμένης τῆς ἀνάγκης, ἀφ' ἧς μᾶς ὑπολείπεται ὁ τελευταῖος κατὰ πᾶσαν πιθανότητα σταθμὸς τῆς ἐσπέρας ταύτης, ἡ ἐκλογὴ *Τζουμέρκων* ἢ εἰδικώτερον *Ἀμβράζης*.

Ἐπὶ ταύτης λαμβάνει τὸν λόγον Λεβιδῆς ὁ τραφερός, ὅστις ὑπὸ τὰς δύο χεῖρας εὐλογίας τοῦ Ἀμβράζη καὶ μετὰ ὑπὸς ἀπὸ τῆς ὑπενωμίζον *Οἰκονόμου* προσβάλλει τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ἀμβράζη, ὡς ἀνηλίκου, καὶ ἰδίως ὡς φέροντος ἐπὶ τῆς βράχως τοῦ βουλευμάτου κατηγοροῦντα αὐτὸν ἐπὶ φθῆκῃ κατὰ τῆς συζύγου τοῦ καὶ *ὠοκλοπῆς*, εἰς τὸ ἀκουσά τῶν ὁποίων ἡ Βουλὴ συνταράσσεται καὶ ἡ δεξιὰ ἀναστατούται ἐξ ἀγκυκατήσεως· ἀλλ' ἐπιτυχέστατα ὁ Πάλλης τὴν ἀποστομῶνει δι' ἐνός: —Δὲν θὰ τὸ κἀνωμ'· ἐδῶ Μενδρεσε!

Καθόλου τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Δημητρακάκης κατὰ *ἐχραπαγραπτικά*, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ βήματος μόνον τὰς σπασμῶδεις τῶν χειρῶν τοῦ ἀνατάσει· ἐβλεπα καὶ ὀγκυημοὺς μᾶλλον ἢ φωνὴν ἤκουα, ἐξ ἧς μόλις ἠδυνήθη νὰ ξεχωρίσω: τὴν λύπην τοῦ ἐπὶ τῷ ὅτι ὁ προαγορεύσας ἔχωσε τὴν μύτην τοῦ ὀπισθεν τοῦ βουλευμάτου καὶ ἀνεκάλυψε τὸν ἀνάγκυρον. Καὶ μάλιστα ἀφοῦ ὄλοι οἱ βουλευταὶ εἶναι κατηγορούμενοι, διότι ὄλοι φέρουν βουλευμάτα ἐπὶ τῆς βράχως τῶν, ὅπερ ὡς τρακατροῦκα βάλλει φωτιὰ εἰς τὴν Ἀριστερὰν—διότι εἰς τὴν Δεξιάν φαίνεται δὲν ἔκαμην ἐντύπωσιν—καὶ διαμαρτυρήσεις καὶ θόρυθος καὶ ἀναστάσεις καὶ ἐπιμονὴ ὅπως ἀνακαλέσῃ τὸν λόγον τοῦ ἡ ἀνακληθῆ εἰς τὴν τάξιν καὶ . . . καὶ . . . βάλετε καὶ τὸν Δημητρακάκη εἰς τὴν μέσην, διὰ νὰ ἐχῆτε μίαν ἰδέαν μόνον τῆς ἀξιομνημονεύτου ταύτης σκηνῆς.

Ἄλλ' οὗτος οὐδὲ πρὸ τῆς ἀπειλητικῆς στάσεως τῶν

δύο Μεταξάδων τρομάζει, οὐδὲ εἰς τὸν Δεσποταῖον διατυπῶντα πρότασιν ἢ νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις ἢ θὰ ζήτησῃ τὴν ἀποβολὴν τοῦ—προσέχει, ἐφ' ᾧ:

Ἐδέησε νὰ τὰ διορθώσῃ πάλιν ὁ Γλυκύτατος, παρεμβὰς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου καὶ τῆς κατ' ἰδίαν τὴν στιγμήν ἐκείνην, δὲν εἰξεύρομεν διακτὶ, λογομαχίας μεταξὺ Βαλέττα καὶ Ζυγομαλά τοῦ παιδαριζήσαντος.

Τέλος μόλις τὸ κατορθώνει νὰ πεισθῇ καὶ ἀνακαλέσῃ τοὺς λόγους τοῦ ὅπως ἐξακολουθήσῃ καὶ τελειώσῃ, ὑποστηρίζων **τὸν ἀθλιὸν τοῦτον** καὶ δεικνύει τὸν Ἀμβράζην.

Ὅστις καὶ τὸν διαδέχεται διὰ νὰ ἐκπάσῃ κατὰ τῶν *χρυσοκαυθάρων* (ἐννοεῖ τὸν Καρκαπάνον) καὶ παρομοιάσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ μετὰ τὸν Γζάννην Ἀγιάνην ἀποδεχόμενος οὕτω καὶ τὸ ἐπίθετον τοῦ *ἀθλοῦ* ὅπερ ἀπέδωκεν αὐτῷ ὁ Δημητρακάκης· ἀποτεινόμενος δὲ μετὰ τεμενάδες πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς σεβαστῆς μερίδος (τὸν Τρικούπη) λύεται εἰς δάκρυα καὶ κλαίει παρακαλεῖ τὴν βουλὴν νὰ παρατήρησῃ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὴν μορφήν τοῦ διὰ νὰ πεισθῇ ἂν ἤτο ποτε δυνατόν νὰ διαπραξῇ τοιαῦτα ἐγκλήματα. Ἐπὶ τέλους ἀναφέρει καὶ τὸν Σωκράτη, ὅστις ὅμως δὲν ἐστειλεν εἰς τὸν τάφον προῶρας τὴν γυναῖκα του, ὅσον καὶ ἂν ἦτο κακὴ γυναῖκα, δηλαδὴ Ἐκωνθίππη.

Ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ νὰ κλαίῃ, ἐνῶ ἡ ἀριστερὰ ὅλη φαίνεται νὰ τὸν θεωρῇ ὀλίγον *μασκαρατζίκον* καὶ νὰ συμφωνῇ καθόλου μετὰ τὸν κ. Λεβιδῆν, ὅστις εἶπεν ὅτι καθ' ὃν χρόνον μετὰ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν κλαίει, μετὰ τὸν ἄλλον θὰ γελᾷ. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἐννοεῖ νὰ τὰ χάσῃ· μεταχειρίζεται καὶ τοὺς δύο ὀφθαλμούς του διὰ νὰ κἀμην νεύματά τινα εἰς τὸν Τρικούπη τὰ ὅποια διεγείρουσι γενικὸν γέλωτα ἐν τῇ αἰθούσῃ.

- Τοῦ κάνει κόρτε τοῦ Τρικούπη· λέγει τις.
- Ὁλοῦ ἐκείνον βλέπει.
- Ἐκεῖ εἶναι ἡ βίασις.
- Ἐρεῖς τί τὸ ὄρα εἶναι; . . .

Καὶ ἐπὶ τέλους:
— Αὐτὰ, κύριοι, ἔχω, λέγει, νὰ σὰς παρουσιάσω πρὸς δὲ καὶ τὴν παρουσίαν μου.

Καὶ μετὰ ὀλίγον ἀκόμη Δεσποταῖον, ὀλίγον Λεβιδῆν ἀφρηγόμενον ὅτι διὰ νὰ δεῖξῃ ὁ Ἀμβράζης εἰς τὴν ἀνάκρισιν πῶς ἐλάτρευε τὴν γυναῖκα του, ἔλεγεν ὅτι τὴν τὰίξε καθε πρῶτ' ἰσοκράτα καὶ τὴν πῆγαινε καθε βράδου εἰς τὸ *Ἄντρον τῶν Νυμφῶν*, ὀλίγον Καπετανάκην προτεινόντα τὴν ἀθώωσιν τοῦ κατηγορουμένου λόγῳ ἀμφοβολιῶν, ὀλίγον Πάλλην πειστικώτερον ἀποδείξαντα τὸ ἀνήλικον τοῦ Ἀμβράζη καὶ τελευταῖον ὀλίγον Μίλησιν μετὰ τὴν διαπεραστικὴν ὡς γαλῆς φωνὴν τοῦ, θελήσαντα κατὰ νὰ εἴπῃ ἐν γνώσει ὅτι θὰ ἔλεγε *στά λαμένα*, διότι εἰξεύρει λέγει ὅτι μάχεται πρὸς «πλειονοψηφίαν» ἀλλὰ τὰ λέγει διὰ νὰ πιάσῃ τὸπο σὸ χάρτι καὶ μείνουν ὡς μνημόσυνον τοῦ πτωχοῦ Ἀμβράζη, κηρύσσεται περτωμένη ἡ συζήτησις καὶ τίθεται τὸ ζήτημα εἰς ψηφοφορίαν, ἐφ' ᾧ πάντες σπεύδουσι νὰ καταλάβωσι θέσιν καὶ τότε βλέπω τὴν πυκνότητα τῆς Ἀντιπολιτεύσεως καὶ σέπτομαι ὅτι ὁ Ἀρχηγὸς τῆς δὲν θὰ δέχεται πλέον ἄλλους ἐθελοντάς, διότι δὲν ἔχει τόπο νὰ τοὺς βάλῃ.

Κατήντησε ὥστε ὅταν ἀναγινώσεται ὁ κατάλογος

τῶν βουλευτῶν νὰ νομίζῃ τις ὅτι ἀναγινώσεται ὁ κατάλογος τοῦ Τρικουπικοῦ κόμματος.

Καὶ τότε ἀκούεται ὁ Κουμουνδούρος ὑποτραυλιζών:

Ποῦν' οἱ ὄρκοι, ποῦν' ἡ πίστις
Ποῦ ἐστὶ σκληρὰ μούρξιστος . . .

Γενομένης ψηφοφορίας διὰ ψήφων 106 κατὰ 88 ὁ δυστυχὴς Ἀμβράζης, καταδικάζεται εἰς τὸν δι' ἐξώσεως θάνατον. Αἰωνία του ἡ μνήμη!

Νάτος.

ΟΡΝΙΘΟΣΚΑΛΙΣΜΑΤΑ.

Ὁ τόσον εὐγλωττος καὶ συγκινητικὸς λόγος τοῦ φίλου καὶ Σιθιτανίδου, ὁ ὡς τοῦ Δημοσθένους λύχνους ὄζων, τοσοῦτον συνεκίνησε καὶ τὸν κ. Τρικούπη, ὥστε οὔτε σήκωσε μὲν τὰ νὰ τὸν ἴδῃ!

Μέγα ἔσφαλεν ὁ φίλος μου κ. Ἀμβράζης, ὅτι ἀντικρούων ἐν τῇ Βουλῇ τοὺς κατηγοροῦντας αὐτοῦ φόνον τῆς ἰδίας συζύγου δὲν ἐπεπρόσθεσε καὶ ἐκεῖνο ποῦ μοῦ εἶπε πρὸ τινῶν ἡμερῶν δεικνύων μοι τὴν γλυκεῖαν φυσιογνωμίαν του:—Ἴδέτε, κύριοι, ἂν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μαρτυρῇ ψυχὴν κακούργου!

Ὁ τῆς Πρωτῆς φίλος κ. Σχινᾶς ἔχει τὴν μανίαν νὰ μ' ἀποκαλῇ πάντοτε δημοσίᾳ ἀγαπητὸν *Παλιάνθρωπον*. Ὅμοιος τὸν ὅμοιον ἀγαπᾷ, τῷ ἀπήνησα τέλος μιά φῶρα θυμωθεῖς.

Ἦκουσα δούλον νὰ λέγῃ πρὸς δουλικὸν στὴν ἐξώθυρα. —Σ' ἀγαπῶ, μὰ τὸν σταυρό. Καὶ ἐκεῖνο νὰ τοῦ ἀπαντᾷ: —Ὅψ, καμμένη, σπαύρωμα ποῦ μοῦ κάνεις.

Παλιάνθρωπος.

ΚΑΙ ἌΛΛΟ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟΝ.

Ποία διαφορά μεταξὺ τῆς ἀτομικῆς κινήσεως καὶ τῆς κυβερνητικῆς κινήσεως!

Πρὸ πόσων ἡμερῶν ἀνηγγεῖλαμεν τὴν σύστασιν Γυμναστικοῦ Συλλόγου, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἐπιστήμονος Γυμναστικοῦ καὶ καθηγητοῦ τῆς Ξιρασιακῆς κ. **Ν. Πύργου**, παρ' οὗ προωιζόμεθα τότε τόσα καλὰ διὰ τὸ ἴδρυμα τοῦ ὁποίου ἐξελέγη προκαθήμενος, ἵνα μεταχειρισθῶμεν τὴν *δελικατὴν* λέξιν τοῦ κ. Δεληγιάννη.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι σήμερον εὐρισκόμεθα εἰς τὴν εὐφροσύνῃν θέσιν νὰ ἀναγγεῖλωμεν ὅτι ὁ Σύλλογος οὗτος προέβη ἤδη εἰς τὴν ἴδρυσιν καὶ Γυμναστηρίου, ἔχει, κατὰ τὸν Κῆπον τοῦ Γερανίου, ἐν ὠραίᾳ θέσει, κομψόν, μετὰ κινουρήθρα γυμνασίου, τελειῶς καταρτισμένον καὶ εἰς τὴν διαθέσιν τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου νὰ γυμνάζωνται ὅταν καὶ ὅπως θέλωσιν.

Όμολογούμεν ότι βλέποντες τήν αδράνειαν τῆς Κυβερνήσεως περί τῆς εὐτάκτου συντηρήσεως τοῦ Δημοσίου Γυμναστηρίου, τοῦ ὁποίου τὰ ὄργανα σχεδόν ἐσάπησαν, μὴ εἰσακουσθέντος ἀκόμα τοῦ Διευθύνοντος αὐτοῦ κ. Φωκικανοῦ, ζήτησαντος πρό πολλοῦ τήν ἀνακαίνισιν αὐτῶν, δικαίως ἐκπλησόμεθα ἐπὶ τῇ ταχύτητι, μεθ' ἧς ἐνήργησεν ὁ κ. Πύργος καὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ δι' ἧς ἐστεφε τὰς ἐνεργείας του, ἀφοῦ τόσον γλίσχρα μέσα διέθετεν ὁ Σύλλογος ὡν προίσταται.

Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ ζῆλος οὗτος καὶ τοῦ Προέδρου καὶ τῶν Συμβούλων καὶ τῶν μελῶν θὰ προκαίη αὐξάνων καὶ ὅτι ἐντὸς μικροῦ θὰ ἔχωμεν μέγαν κεντρικὸν Γυμναστικὸν Σύλλογον, ὅστις οὐ μόνον τὴν πρωτεύουσαν νὰ περιλάβῃ ἐν τῇ ῥώμῃ καὶ τῇ ὑγιεινῇ τῶν ἀσκήσεών του, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὅλαις νὰ προκαλέσῃ τὴν σύστασιν παρομοίων ἰδρυμάτων καὶ ἐν δίκτυον ὑγιεινῆς καὶ πλαστικῆς Γυμναστικῆς νὰ περιλάβῃ τὸν νωθρὸν ὑπὸ τὴν ἐποψίν αὐτῆν τόπον μας.

Πρὸς τοῦτο δὲν πύρομεν νὰ παραινῶμεν τὸν Γυμναστικὸν Σύλλογον ὅπως μετὰ τὴν συγκρότησιν τοῦ Γυμναστηρίου συγκεντρώσῃ ὅλας τὰς ἐνεργείας του διὰ διαφόρων μεθόδων εἰς τὴν ἐγγραφήν χιλίων καὶ δισχιλίων ἀκόμη μελῶν, ὅπως ἐκ τῆς ἀρθροίας τῶν μέσων καὶ τῆς ἐξαπλώσεως αὐτοῦ ἐπὶ πολλῶν κοινωνικῶν τάξεων ἀρζήται μεγαλοπρεπῶς ἐκπληρῶν τὴν ἀποστολὴν του.

Ἴδου καὶ αἱ ὀλίγαι λέξεις δι' ὧν ὁ Πρόεδρος τοῦ Γυμναστικοῦ κ. Πύργος πρὸς ἐφώνησε τὰ μέλη, παραδίδων προχθές τὸ Γυμναστήριον εἰς τὸν Σύλλογον :

«Κύριοι,

Τὸ συμβούλιον, οὐ προεδρεύω, ἀναλαμβάνει διὰ τῆς ψήφου ὑμῶν τὴν διεύθυνσιν τοῦ συλλόγου ἐσκέρθη ἀμέσως ὅτι δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως γυμναστικὸς σύλλογος χωρὶς Γυμναστηρίου.

Ἡ σύστασις ὅμως τοιοῦτου ἄνευ συνδρομῆς ἐξωτερικῆς ἐρκίνεται εἰς τινὰς ἐξ ἡμῶν πολλὴ δυσχερής· ἀλλ' ἐξετάσαντες καλλίτερον τὰς δυνάμεις μας ἀπερρίψαμεν πάντα δυσταγμὸν καὶ με ὀλίγην καλὴν θέλησιν καὶ ἐνεργεῖαν προέβημεν εἰς τὴν πραγμάτωσιν τοῦ σκοποῦ μας.

Ἐπρεπε νὰ δεῖξωμεν σημεῖα ζωῆς διὰ νὰ τύχωμεν τῆς συνδρομῆς τῆς κοινωνίας.

Κατηρτίσαμεν ὅθεν ἐν θέσει κεντρικῆ Γυμναστηρίου, ἔχον ἐπιφάνειαν τριακοσίων περίπου τετραγ. μέτρων, περιπεργαγμένον καὶ περιέχον τὰ ἀναγκαϊότερα πρὸς ἀσκήσιν ὄργανα.

Εἰς ἡμᾶς ἤδη ἀπόκειται διὰ τῆς τακτικῆς φοιτήσεως καὶ τῆς τακτικωτέρως ἐκπληρώσεως τῶν ὑποχρεώσεων, ἀς ἀνελάβομεν, νὰ συντηρήσωμεν τὸ γυμναστήριον αὐτό, παρέχοντες συνάμα παραδειγμα καὶ εἰς τὰς λοιπὰς τῆς Ἑλλάδος πόλεις, εἰς σύστασιν γυμναστηρίων ἰδίων, δι' ἕκαστον τῶν ὁποίων δὲν ἀπαιτεῖται, ἐπαναλαμβάνω, εἰ μὴ καλὴ θέλησις καὶ τινες ἑκατοντάδες δραχμῶν.

Σὺς παραδίδω, Κύριοι, τὸ Γυμναστήριον.»

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ.

Ὁ Βυζαντινὸς διηγηματογράφος· **Ἐπαμεινώνδας Κ. Κυριακίδης** ἀγγέλλει τὴν ἐκδοσιν *Ἀνατολικῶν Σκηνῶν*, περιεχουσῶν δύο διηγήματα καὶ ἐν μυθιστορη-

μάτιον, τὸ ὁποῖον πρό πολλοῦ τέρπει τοὺς ἀναγνώστκς τοῦ συναδέλφου *Ραμπαγά*.

Εἶναι τὰ πρῶτα αὐτὰ δοκίμια τοῦ νέου Κυριακίδου, καταθέντος εἰς τὴν ἀνατολικὴν διηγηματογραφίαν μετὰ τῆς τῶν τάλμης καὶ ἐπιβολῆς, τὴν ὁποίαν ἡ ἐπιτυχία του μόνον καὶ ἐξηγεῖ καὶ συγγωρεῖ.

Ὁ κ. Κυριακίδης φαίνεται καθ' ἡμᾶς γεννημένος διηγηματογράφος. Συλλαμβάνει τόσον εὐκολα, ὡς νὰ ἦτο θῆλυς κόνικλος. Δὲν μελετᾷ αὐτὸς τὴν φανταστικὴν του σύνθεσιν, ἀλλ' αὐτὴ ἐκτυλίσσεται ἐν τῇ κεφαλῇ του, ὡς τολύπη τὴν ὁποίαν ῥίπτεις καὶ με τὴν ὠθησιν ἐκείνην τὴν βλέπεις ἐπὶ τινὰ κκιρὸν ἀρ' ἐκυτῆς ἐκτυλίσσουσαν τὸ νῆμά της.

Εἶναι κομψὸς εἰς τὸ γράφειν, φυσικώτατος εἰς τὸν διάλογον καὶ μόνον ὀλίγον *ζαλαδίει* εἰς τὰς ἐκφράσεις, ἀν καὶ εἶναι λίαν τολμηρὸν νὰ δανειζήται τις τὸ ὄνομα τοῦ δυνατωτέρου ὄλων τῶν μυθιστοριογραφικῶν πνευμάτων, ἵνα προσαρμόσῃ αὐτὰ εἰς ἀπλοῦν τῆς τέχνης δόκιμον. Ὑπὸ καθολικωτέρων ὅμως ἐποψίν ζολαδίζουσι οἱ χρόνοι οὗς διερχόμεθα καὶ ὁ Κυριακίδης εἶναι ἐπίσης τέκνον τῶν κκιρῶν του.

Πιστεύομεν ὅτι ἡ συλλογὴ του θὰ εὖρη πολλοὺς ἀναγνώστκς, διότι εἶναι τόσον τερπνὴ, ἀπολαυστικὴ καὶ περιέργος. Ὑπὸ τὴν ἀντίληψιν παντὸς πνεύματος, ὑπὸ τὴν θέρημν βίου τῶν χαρμίων, ὑπὸ τὸν κομφοτέην καλλίμον, καὶ ὑπὸ τὰς γυμνότητας τοῦ διαλόγου, αἱ *Ἀνατολικαὶ σκηναὶ* τοῦ κ. Κυριακίδου θὰ προσκαλέσων πολλοὺς νὰ ἀναπαυθῶσιν ἐν τῇ δρόσῃ καὶ τῇ ψυχαγωγίᾳ των.

ΩΡΑΙΟΝ ΚΤΗΜΑ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑ.

Ἐν τῇ *Ἀνεξαρτησίᾳ* τῆς Θεσσαλίας εἶδομεν δημοσιευμένους ἀρχαιολογικὰς ἐπιγραφὰς εὐρεθείσας ἐν ὑπερόχῳ κτήματι τοῦ γνωστοῦ τῆς Μακεδονίας δημοσιογράφου **Ἀδάμ Ἀνακατωμένου**, ἀρχαίου ἐραστοῦ τῆς νομισματολογίας καὶ ἀρχαιολογίας.

Φκίνεται ὅτι ἡ μεγάλη ἐν Λαρίσση ἰδιοκτησία τοῦ κ. Ἀνακατωμένου, κειμένη ἐπὶ κεντρικωτάτης θέσεως, πανοραμικτικὴ ὡς ἀποβλέπουσα πρὸς τὰ Τέμπη καὶ τὰς Κορυφὰς τοῦ Ὀλύμπου, κρύπτει μέγαν ἀρχαιολογικὸν θησαυρὸν, ἡ δὲ Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρεία καλὸν εἶναι νὰ μεριμνήσῃ περὶ τούτου.

Ἡ ἰδιοκτησία τοῦ κ. Ἀδάμ κατεῖχετο ὑπὸ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, ζημιώσαντος αὐτὸν πικροιστρόπως, ἀλλ' εὐτυχῶς ἀφέντος ἀλώθητον τὸν ἐν αὐτῷ κρυπτόμενον ἀρχαιολογικὸν θησαυρὸν.

Τὸ κτήμα ἐχρησίμευεν ἄλλοτε ὡς ἀπέραντον Ξενοδογεῖον, πρὶν ἢ καταληφθῇ ὑπὸ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ. Καὶ τῶρα πάλιν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τοιοῦτο, διότι ἡ θέσις του εἶναι μοναδικὴ εἰς ὅλην τὴν Λαρίσαν. Ἐπειδὴ δὲ ἐν Λαρίσση δὲν ὑπάρχουν Ξενοδογεῖα, οἱ τοιοῦτου εἶδους ἐπιχειρηματικὴ ἀς σκερῶσι νὰ χρησιμοποιοῦσιν τοιοῦτο μοναδικὸν κτήμα.

Καὶ ἦδη ὁ κ. Ἀνακατωμένος ἀναγκάζεται νὰ πωλήσῃ τὸ κτήμα μετὰ πόνου, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῇ ἐγγυήσει ὅτι δὲν θὰ καταστραφῶσι τὰ ἐν αὐτῷ κειρυμένα θεσσαλικῆς ἀρχαιότητος κειμήλια.

Καλὸν θὰ ἦτο, ἐὰν ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρεία ἢ τις τῶν

φιλοκαλῶν πλουσίων ἢ τὸ δημόσιον πρόβεινον εἰς ἀγορὰν τοῦ κτήματος.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι καὶ ἡ ἰδιωτικὴ ἐπιχειρήσις ἰδρύσεως λαμπροῦ Ξενοδογεῖου διὰ τῆς ἀγορᾶς αὐτῆς εὐρίσκειται ὑπὸ ὄρους λίαν κερδοσκοπικοῦς.

Οἱ θέλοντες πληροφορίας ἀπευθύνοντι ἢ πρὸς τὸν ἴδιον ἢ πρὸς ἡμᾶς ἢ πρὸς τὸν βουλευτὴν Λαρίσσης κ. Ἰωάννην Παπαδόπουλον.

CONCERT—HOLSTEIN.

Ἐν ΠΕΙΡΑΙΑΙ 19 Φεβρουαρίου 1882.

Φίλιπτορ Μή Χάνεσαι.

Je viens comme la moutarde après dîner.

En tout cas mieux vaut tard que jamais.

Πλείστοι λόγοι με ἀπέτρεψαν νὰ περιγράψω τοὺς ἐνταῦθα χοροὺς κατὰ τὰς ἀποκρίω καὶ ἴσως ὑπέστησα τινὰς τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ *Μή Χάνεσαι* πολλῶν κωμικῶν ἐπισημοδίων, ἅτινα ἠδύνητον νὰ διεγείρωσι καὶ τοῦ ἀπαθεστέρου Γερμανοῦ τὸ μειδίαμα. Δὲν πταίω εἰς τοῦτο. Ἄς ὀφείτῃ ὁ στενὸς κύκλος τῆς κοινωνίας μας, ἥτις ἠβλεπεν ἐννοήσει τὸν γράφοντα, τὸν ἐπικρίνει, τὸν ἀποβάλλει τοῦ περιβάλου τῆς, ὡς σκύλον ἐκ τῆς ἐκκλησίας, καὶ τὸν καταστήσῃ μισητὸν τοῖς πᾶσι καὶ ἐν αὐτῷ τῷ δημοκρατικῷ μαγειρεῖω τοῦ γνωστοῦ Μάντα.

Ἐν τῇ λέσχῃ ὅμως ἄλλως ἔχει ἡ ὑπόθεσις· ἐδῶ ἐπλήρως καὶ πέντε ῥάγκα μου, (ἀριθ. 5), καὶ δύναμαι ἀνέντως καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς τύψεως συνειδότος νὰ ἐκθέσω τὰ πάντα.

Μετὰ τὴν μουσικὴν ἐσπερίδα ἐν τῷ Ὁδεδίῳ, ἐπῆλθεν ἰδέα τῷ κ. Ὀλστέιν νὰ τέρψῃ καὶ τὸ Πειραϊκὸν κοινὸν δι' ὁμοίως ἐσπερίδος, ἐπὶ τῷ σκοπῷ δὲ τούτῳ μετέβη πρὸς τῷ κ. Δημόρχῳ, καὶ ἐζήτησε τὴν αἴθουσαν τοῦ χρηματιστηρίου, οὗτος δὲ φρονῶν ὅτι, ἐπειδὴ τὸ ἄσκοπον καὶ ἀκομψον τοῦτο κτίριον ἐγένετο ἐπὶ τῆς δημοκρατίας του, δύναται νὰ διαθέτῃ τὰ πάντα κατὰ βούλησιν, παρεχώρησε τὴν αἴθουσαν. Ἄλλως ὅμως ἐφρόνει ἡ ἀντιφρονούσα αὐτῷ ἐφορεῖα τῆς λέσχης· ἰδοὺ ὅθεν ζήτημα ἀκνωθῶδες, ἰδοὺ διαπληκτισμοί, ἰδοὺ ἀναμνήσεις παλαιᾶς ἐποχῆς μπρούσκου καὶ ρετσινάτου, ἰδοὺ ἐπὶ τέλος ἐπισημοσ δήλωσις τῆς ἐφορίας, ὅτι δὲν παρεχωρεῖ τὴν αἴθουσαν, καθάτι οὐδὲν τὸ κοινὸν μεταξύ Δημόρχου καὶ λέσχης.

Τὸ μέγα ζήτημα τῆς ἡμέρας ἐληξε διὰ μιᾶς αἰτήσεως τοῦ κ. Ὀλστέιν πρὸς τὴν ἐφορίαν, καὶ οὕτω ἡ αἴθουσα παρεχωρήθη καὶ ὠρίσθη ἡ ἐσπέρα τῆς παρελθούσης Τετάρτης, ἐγὼ δὲ συνεπῆς εἰς τὰς ἀρχὰς μου ὅτι πρέπει νὰ ἦμαι πανταχοῦ παρὼν, ἔλαθον περὶ τὴν 9 ἐσπερινὴν τὴν πρὸς τὴν λέσχην ἀγούσαν, καὶ διὰ τοῦ σκοτεινοῦ διαδρόμου, ἐφθασα εἰς τὴν αἴθουσαν, εἰσῆλθον καὶ κατελήφθην ὑπὸ ῥίγους, ἕνεκα τῆς ἐν αὐτῇ ἐπικρατούσης πενήθιμου σιγῆς. Ἐνόμισα πρὸς στιγμὴν ὅτι εἰσῆλθον εἰς οἶκον, ἐνθα ὁ θάνατος πρὸ μικροῦ ἀφήρησε τινὰ τῶν οἰκείων, καὶ ἐζήτησαν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν συγγενῆ τινὰ, ὅπως ἀποτείνω τοὺς συνήθεις παρηγόρους λόγους, ὅτε εὐτυχῶς συνήντησα γλυκὴ βλέμμα μελανεῖμονος κυρίας, ὅπερ μετέβαλε τὰς κατακαθούσας με πενήθιμου ἰδέας, καὶ μηχανικῶς πως ἔλαθον τὴν τυχοῦσαν κενὴν θέσιν.

Τότε ἐξετυλίχθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ὄραμα σπῆνιον διὰ τὸ ἀσύννηθες καὶ ποικίλον. Τὰ ἐν τῷ μέσῳ θραυνία κατεῖχε τὸ ὠραῖον φύλον, ὅπερ βασιζόμενον ἴσως εἰς μόνην τὴν φυσικὴν καλλονὴν, παρημέλησε τὸν ἐξωτερικὸν καλλωπισμὸν καὶ πρὸς στιγμὴν μοι ἐφάνη, ὅτι ὅπως εἶδον ὄλον ἐκείνον τὸν γυναικείον κόσμον πρὸ μικροῦ, εἰς τὸν μονότονον περίπατον τῆς προκυμασῆς, τὸν εἶδον καθ' ὅλα ὅμοιον καὶ ἐδῶ μεταφουτεμένον, καὶ εἰς κάθε ἄλλο προδιατεθειμένον ἢ νὰ ζωογονηθῇ ὑπὸ τῆς μουσικῆς. Δεξιόθεν τῶν κυριῶν, ὀλίγον κτωτέρω, ἐκάθητον οἱ γονεῖς, οἱ συγγενεῖς, οἱ μεγαλέμποροι, οἱ ὄγκοι τῆς πόλεως μας καὶ οἱ ἀρ' ἐκυτῶν προδιδασθέντες ἔμποροι. Ἰσταντο ἐκεῖ διότι ἐπρεπε νὰ ἦναι, ἠπόρουν διατὶ ἦλθον, παρετήρουν ἀσκαδακτικῶς τοὺς εἰσερχομένους, ὑπεδοῦθον τὴν σιγὴν, πράγματι ὅμως ἐσκέπτοντο εἰς τὰς τιμὰς ζαχαρέως καὶ συναλλάγματος, ὡς ἐγενόμεν ἀτύχητος κάρπυς ἀργότερον, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ δυστυχὴς Ὀλστέιν ἐμύθη νὰ καταστήσῃ ἐτι γλυκύτερους τοὺς φθόγγους τοῦ ὑπ' αὐτοῦ δαμαζόμενου κυμβάλου! Πληθύνον τῆς θύρας ἐκάθητο κυλοτερῶς ἐνθεν καὶ ἐνθεν πλείστοι ὄσοι ἐμποροῦπάλληλοι μετὰ *Κυριακτικὰ* τῶν Ἰσταντο ὡς ἀγάλματα· οὐδ' αὐτὴν τὴν ἀνακονὴν ἐλάμβανον, φοβούμενοι μὴ ἐπισύρωσι τὴν προσοχὴν τῶν λοιπῶν.

Ὑπὸ τοιοῦτους οἰωνοὺς ἐκάθησεν ὁ Κ. Ὀλστέιν παρὰ τὸ κύμβαλον καὶ ἤρξατο ἐκτελῶν διάφορα μουσικὰ τεμάχια τοῦ Wagner, List, Chopin, Gounod, Bellmi, Paganini καὶ λοιπῶν, εἰς ἃ ὁ καλλιτέχνης ἀνεδείχθη ἀνώτερος πάσης περιγραφῆς. Ἐκαστον τεμάχιον ἐχειροκροτεῖτο, ἰδίως ὑπὸ τῶν ἐμποροῦπαλλήλων, οἵτινες προσεπάθουν διὰ τῆς ἐνδείξεως ταύτης ν' ἀποδείξωσιν ὅτι ἔχουσιν ἀκούσει ὁμοίων μουσικῶν ἔργων καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας των. Μκαταία προσπαθεῖται! Ἐκ τῆς ὀψέως των πασιφανὲς ἐγένετο ὅτι ἐδέοντο νὰ ἐπέλθῃ τὸ τέλος τῆς ἐσπερίδος, καὶ παρέλθῃ ἀπ' αὐτῶν τὸ ποτήριον τοῦτο!

Impartial.

ΣΚΕΨΕΙΣ.

Ἡ ζωὴ εἶναι εἶδος σιδηροδρόμου, τοῦ ὁποῖου σταθμοὶ εἶναι τὰ ἔτη, κεντρικὸς σταθμὸς ἀρίστως, ὁ θάνατος, καὶ θερμαστὰ τοῦ σιδηροδρόμου αὐτοῦ . . . οἱ ἰκτροί.

Ὁ κ. Σ. ὡς σύζυγος εἶναι δυνατὸς κερκφόρος. Ἀπαντᾷ τὸν φίλον του Ε. πρὸ ὀλίγου νυμφευθέντα.

— Ὡ! τὰ συγχαρητήριά μου, τῷ λέγει, ἀγκαπητὲ συνάδελφε.

— Συνάδελφος; Δὲν θὰ εἶσαι σ' τὰ καλὰ σου.

Μεταξὺ δύο δεσποινῶν:

— Καθύμνη ἐγὼ ἐννοῶ νὰ νηστεύσω τὴν σαρχοκοστή.

— Ἀκούς ἐκεῖ; Κ' ἐγὼ θ' ἀφήσω τὸν Παῦλο ποῦ εἶνε πολὺ χονδρὸς καὶ θὰ μίχθῃ τοῦ Κωστή ποῦ δὲν ἔχει διόλου ἀλειμμα ὁ καθύμνος.

Ἦνοιξεν !! Ἦνοιξεν !!

πρὸ πέντε ἡμερῶν γελόεν καὶ ἐρυθρόχρουν ὡς *μπριζόλα* αἰμοσταγῆς τὸ

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΤΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ Ἡ Ἑλλάς

καὶ σὺν αὐτῷ ἦνοιξαν καὶ τόσοι στόμαχοι τοσούτων πελατῶν τοῦ μεγαλοπρεποῦς ξενοδοχείου οἵτινες ἐν μέσῳ γελῶτων καὶ θυμηδίας καὶ τοσαύτης φαντασιώδους πολυτελείας καταβροχθίζουσι τὰ *τερψιλαρῦγγια* φαγητά του.

Ἔχουν ὅλα ἐλκυστικὴν δύναμιν ὡς κόραι σφριγῶσαι!

Κάμνουν θανάτῳ διότι σὲ χορταίνουν εὐθύς, ἐνῶ ἄμα καθίσας νομίζεις ὅτι δὲν θὰ γλυτώσῃς μὲ πέντε μερίδας τοῦλάχιστον!

Ἔχουν τὸ ἰδιαιτέρον προσόν νὰ σοῦ πληρώνουν μὲ τὸ αἵματόχρουν νόμισμα τῆς υγείας τὸ ὄχρον τοῦ Γεωργίου.

ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ

γίνεται ἐφοδος ἀπὸ τῆς 11 π. μ. καὶ τῆς 6 μ. μ. ὑπὸ τούτων πολιορκητῶν στομάχων.

ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ

ἂν γελασθῆς καὶ ὑπάγῃς κατὰ τὴν 1ην τὸ μεσημέρι καὶ τὴν 8ην τὸ βράδυ δὲν θὰ εὖρης οὔτε μίαν πατάτην!

Ἡ ὑπηρεσία.

διεξάγεται ὑπὸ γαρσιῶν πρώτης μὲ ταχύτητα ἡλεκτρικοῦ σπινθῆρος. Πρὶν ξεδιπλώσῃς τὴν πετσέτα σου ἔχεις ἐνώπιόν σου τὸ φαγητόν. Σὲ ὑποχρεώνουν μέχρι... .. μπαξισιοῦ.

Ἡ καθαριότης,

ὡς παρθένος ἰδιότροπος, μὲ λευκὴν ἐσθῆτα καὶ λευκοτέρους βραχιόνας διατάττει τὰ πάντα κατὰ τὸ ἴδιον αὐτῆς σύστημα.

Ἡ πρωτοτυπία

φθάνει μέχρι τοῦ διπλώματος τῶν πετσέτων!

Οἱ πολυέλαιοι, τὰ διπλὰ παραπετάσματα, τὰ ἐπιπλα, ἡ ἐπίστρωσις τῶν τραπεζῶν, ὁ χρωματισμὸς τῶν τοίχων, ὅλα, ὅλα, δεικνύουν πρωτότυπον πνεῦμα καλλιθεσίας (*bon goût.*) καὶ πρὸς στιγμὴν νομίζεις ὅτι εὐρίσκεισαι εἰς ἐστιατόριον τοῦ Palais Royal.

Ἡ Κεντρικότης

τοῦ ξενοδοχείου, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ὁδοῦ Ἐρμού καὶ παρὰ τὴν πλατεῖαν Συντάγματος, θέλει καταστήσει αὐτὸ κέντρον τοῦ καλλιτέρου κόσμου καὶ τῶν μεγαλοπρεπεστέρων γευμάτων. Καὶ τοῦτο προνοήσας ὁ ἄξιος διευθυντὴς αὐτοῦ, ἐφρόντισε νὰ διασκευάσῃ καὶ ἰδιαιτέραν αἴθουσαν, ἐπίσης μεγαλοπρεπῶς εὐπρεπισμένην, δι' οἰκογενεῖας καὶ ὀμίλους φίλων.

ΚΑΤΑ ΠΑΝΤΑ

εἶναι εὐρωπαϊκώτατον, ἀμίμητον, καὶ ὅστις ἐννοεῖ νὰ τρώγῃ καλὰ καὶ πληρῶνῃ τίποτε, ἄς εἰσέρχεται εἰς τὸ λαμπρὸν καὶ ἀρτισύστατον

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΤΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ

Ἡ Ἑλλάς

ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού, παρὰ τὴν πλατεῖαν Συντάγματος.
καὶ ἐκεῖ **Au revoir!**

(E,—3).

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΑΡΩΜΑΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟ

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ**ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ**

(Κάτωθεν τῆς μεγάλης οἰκίας Μελά.)

ΠΡΩΤΗΝ ΦΟΡΑΝ ἀγγέλλεται ἡ πώλησις ἀρωμάτων εἰς ὀρισμέναις καὶ συγκαταβατικαῖς τιμαῖς.

Vinaigres—Eaux de Cologne—Brillantines,
Cold—Cream—Pommades—Eaux Athéniennes—
Eaux de Quinine—Elixirs des dents, τὰ πάντα
ἐκ τῶν δικσῆμων γαλλικῶν Οἴκων **Pinaud,**
Violet κλπ.

Ἐκάστη φιάλη τῶν ἀνωτέρω εἰδῶν
μόνον **δρ. ν. 2.**

Σάπωνες Thridace, Veloutine, Miranda=**δρ. ν. 2.**
Eaux allemandes=**δρ. ν. 4.** — Laits d' Iris = **δρ. ν. 4:50.** — Poudre de Veloutine=**δρ. ν. 4.** — Crème de Lys=**δρ. ν. 2:50.** — Laits antéphéliques=**δρ. ν. 7.** — Grèmes Pompadour=**δρ. ν. 6.** — Elixirs καὶ Poudres διὰ τοὺς ὀδόντας τῶν John Evans, Pierre, Botot=**δρ. ν. 2:50.**

ΕΙΔΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΕΝ Τῷ ΑΥΤῷ ΚΟΥΡΕΙῳ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΡΩΜΑΤΩΝ ΑΤΚΙΝΣΩΝ.

ΕΝ Τῷ ΑΥΤῷ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙῳ πωλοῦνται ἐπίσης Eaux de Cologne ἄ. μεγέθους **δρ. ν. 10,** δευτέρου μεγέθους **δρ. ν. 5** καὶ τρίτου μεγέθους **δρ. ν. 3.** — Μύρα διὰ **ρίνόμακτρα** διαφόρων εἰδῶν τρίτου μεγέθους **δρ. ν. 4,50** καὶ δευτέρου μεγέθους, **δρ. ν. 2,60.** — Macassar Oil, **δρ. ν. 4.** — Stephanotis Brillantine, **δρ. ν. 2.** — Διάφορα **Eaux de Toilette,** **δρ. 3,50.** Toilet Vinegar, **δρ. 2.** **Σάπωνες** Windsor πακέτα ἀνὰ **3 δρ. ν.,** πρὸς δὲ καὶ εἰς βάρδους δραμίων 85, **δρ. 1,** Σάπων Γλυκερίνη εἰς βάρδους δραμίων 75, **δρ. ν. 1.**

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ πωλοῦνται ἐκτάκτου κομψότητος **λαιμοδέται, μαστούνια, ψήκτρα, τσατσάροι, σιγαροθήκαι ἐκ ταρταρούργας, ψαλίδια, ξυράφια** καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα.

(10—5)